

Istoria ascunsă a versetului patruzeci — numărul douăzeci și opt

Ezechiel numărul nouă

Jeff Pippenger

2026-08-22

Potrivit inspirației, când este vorba despre inspirație, „fiecare fapt își are importanța”, iar „fiecare principiu își are importanța”.

„Biblia cuprinde toate principiile pe care oamenii trebuie să le înțeleagă pentru a fi pregătiți fie pentru viața aceasta, fie pentru viața viitoare. Și aceste principii pot fi înțelese de toți. Nimeni care are un spirit capabil să prețuiască învățătura ei nu poate citi un singur pasaj din Biblie fără să dobândească din el vreun gând de ajutor. Dar cea mai valoroasă învățătură a Bibliei nu poate fi dobândită printr-un studiu ocazional sau fragmentar. Marele ei sistem de adevăr nu este prezentat astfel încât să poată fi deslușit de cititorul grăbit sau neatent. Multe dintre comorile ei se află mult sub suprafață și pot fi dobândite numai prin cercetare stăruitoare și efort neîntrerupt. Adevărurile care alcătuiesc marele întreg trebuie cercetate și adunate, „puțin aici, puțin acolo”. Isaia 28:10.

„Când sunt astfel cercetate și aduse laolaltă, se va vedea că se potrivesc în chip desăvârșit unele cu altele. Fiecare Evanghelie este o completare a celorlalte, fiecare profeție o explicare a alteia, fiecare adevăr o dezvoltare a unui alt adevăr. Tipurile rânduiei iudaice sunt lămurite prin Evanghelie. Fiecare principiu din Cuvântul lui Dumnezeu își are locul său, fiecare fapt importanța sa. Și întreaga structură, în concepție și înfăptuire, poartă mărturie despre Autorul ei. O asemenea structură nu poate fi concepută sau alcătuită de nicio altă minte decât aceea a Celui Infinit.” Education, 123.

Adevărul este că expresia ebraică „ereb boqer” se găsește de opt ori în Biblie. Ea este tradusă întotdeauna prin „seară și dimineață”, cu excepția lui Daniel 8:14, unde este redată prin „zile”. Potrivit inspirației, versetul paisprezece este „temelia și stâlpul central al credinței advente”.

„Textul Scripturii care, mai presus de toate celelalte, fusese atât temelia, cât și stâlpul central al credinței advente era declarația: «Până vor trece două mii trei sute de zile; apoi sanctuarul va fi curățit.» [Daniel 8:14.]” Tragedia veacurilor, 409.

Faptul este, așadar, că „zilele” din verset reprezintă a opta ocazie din cele șapte ori în care această expresie ebraică este folosită. Iar fenomenul biblic al călăuzirii profetice a lui Dumnezeu asupra traducătorilor versiunii King James a asociat în mod intenționat enigma biblică a celui de-al optulea care este dintre cei șapte cu versetul ce reprezintă una dintre cele două viziuni din capitolul opt. Unul dintre cuvintele traduse prin „viziune” în capitolul opt este cuvântul ebraic „chazon”, iar celălalt este „mareh”. „Mareh” înseamnă înfățișare, iar viziunea „mareh” este viziunea înfățișării lui Hristos în Cuvântul profetic al lui Dumnezeu. Viziunea „mareh” din Daniel 8:14 arată că Hristos urma să Se arate și să vină deodată la templul Său la 22 octombrie 1844. Toate aceste

adevăruri sunt fapte și au legătură cu versetul care este stâlpul central, iar stâlpul central nu este o doctrină sau o profeție care s-a împlinit la 22 octombrie 1844; faptul este că versetul este Hristos, stâlpul central.

„Pe când mă aflu în această stare de descurajare, am avut un vis care a făcut o impresie adâncă asupra minții mele. Am visat că vedeam un templu, spre care se îndreptau mulți oameni. Numai aceia care se refugiau în acel templu aveau să fie mântuiți când se va încheia timpul; toți cei care rămâneau afară aveau să fie pierduți pentru totdeauna. Mulțimile de afară, care își urmau diferitele lor căi, îi batjocoreau și îi ridiculizau pe aceia care intrau în templu și le spuneau că acest plan de siguranță era o amăgire vicleană, că, de fapt, nu exista niciun pericol de evitat. Ei chiar i-au apucat pe unii, ca să-i împiedice să se grăbească înăuntrul zidurilor.

„Temându-mă să nu fiu luat în râs, am socotit că este mai bine să aștept până când mulțimea se va împrăștia sau până când voi putea intra neobservat de ei. Dar numărul lor a crescut în loc să se micșoreze și, temându-mă să nu fie prea târziu, mi-am părăsit în grabă casa și mi-am făcut loc prin mulțime. În neliniștea mea de a ajunge la templu, nu am observat și nici nu mi-a păsat de mulțimea care mă înconjura.”

„La intrarea în clădire, am văzut că templul cel vast era susținut de un singur stâlp uriaș, iar de acesta era legat un miel, tot sfâșiat și sângărând. Noi, cei care eram de față, păream să știm că acest miel fusese sfâșiat și zdrobit din pricina noastră. Toți cei care intrau în templu trebuiau să vină înaintea lui și să-și mărturisească păcatele. Chiar înaintea mielului se aflau niște scaune înălțate, pe care ședea o ceată ce părea foarte fericită. Lumina cerului părea să strălucească pe fețele lor, iar ei îl laudau pe Dumnezeu și cântau cântări de mulțumire plină de bucurie, care semănau cu muzica îngerilor. Aceștia erau cei care veniseră înaintea mielului, își mărturisiseră păcatele, primiseră iertare și acum așteptau, cu bucuroasă anticipare, vreun eveniment plin de bucurie.”

„Chiar și după ce intrasem în clădire, m-a cuprins o teamă și un simțământ de rușine că trebuia să mă umilesc înaintea acestor oameni; dar păream silit să merg înainte și îmi croiam încet drum în jurul stâlpului pentru a sta față în față cu mielul, când o trâmbiță a răsunat, templul s-a cutremurat, strigăte de biruință s-au ridicat de la sfinții adunați, o strălucire înfricoșătoare a luminat clădirea, apoi totul a fost un întuneric adânc. Oamenii aceia fericiți dispăruseră cu toții odată cu strălucirea, iar eu am rămas singur în oroarea tăcută a nopții.”

„M-am trezit într-o agonie a minții și cu greu am putut să mă conving că visasem. Mi se părea că osânda mea fusese hotărâtă; că Duhul Domnului mă părăsise, pentru a nu Se mai întoarce niciodată.” Experience and Teachings, 24, 25.

Suntem acum puși la încercare dacă vom intra în templu și apoi ne vom mărturisi păcatele și vom dobândi binecuvântarea îndreptăririi Sale. Această ultimă chemare de a intra în templu este înconjurată de piedici menite să împiedice intrarea noastră individuală, dar, dacă acum vom șovăi, vom fi „lăsați singuri în groaza tăcută a nopții”. Dar acesta nu este singurul meu punct.

Un accent intenționat a fost pus asupra acestui verset de cea mai mare importanță prin includerea distincției cuvântului „zile”, care poartă cu sine enigma profetică potrivit căreia opt este din cei șapte, ceea ce constituie una dintre roți în timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. În perioada sigilării, cornul protestant și cornul republican ale celui de-al șaselea regat al profeției biblice vor împlini amândouă enigma că al optulea este din cei șapte. Dintre cei opt președinți de la vremea sfârșitului din 1989, Trump a devenit al șaselea rege al celui de-al șaselea regat, iar după ce și-a câștigat al doilea mandat, el a devenit al optulea care este din cei șapte. În acțiunea Statelor Unite de a repeta Edictul de la Milano din 313, mișcarea laodiceană a celor o sută patruzeci și patru de mii va deveni mișcarea filadelfiană a celor o sută patruzeci și patru de mii. Timpul sigilării se încheie la legea duminicală, când rana de moarte a papalității este vindecată, iar ea împlinește astfel enigma din Apocalipsa șaptesprezece ca al optulea care este din cei șapte. Un fapt, reprezentat într-o singură expresie ebraică, ca un singur cuvânt englezesc, aduce versetul care identifică deschiderea judecății în versetul care identifică încheierea judecății în timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii.

Fiecare fapt își are locul său și există o singură formulare în care o construcție numerică de tipul unui „număr” înmulțit cu un alt „număr” apare în Noul Testament și numai două în Vechiul Testament. Alfa „construcției numerice” se află în Geneza.

Dacă Cain va fi răzbunat de șapte ori, cu adevărat Lamah de șaptezeci și șapte de ori. Geneza 4:24.

„Construcția numerică” omega se află în Matei.

Atunci Petru a venit la El și a zis: Doamne, de câte ori să păcătuiesc fratele meu împotriva mea și eu să-l iert? Până la șapte ori? Isus i-a zis: Eu nu-ți spun: până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte. Matei 18:21, 22.

Aceste pasaje reprezintă prima și ultima dată în Biblie când un număr este identificat ca trebuind să fie înmulțit cu un alt număr. Există multe numere, însă alfa din Geneza și omega din Matei posedă aceeași structură numerică și folosesc aceleași două numere: „șapte” și „șaptezeci”.

Între alfa și omega; mijlocul și singurul alt loc unde există această construcție numerică este în Leviticul douăzeci și cinci. Acolo, cele două numere nu sunt „șapte” și „șaptezeci”, ci „de șapte ori șapte ani”.

Și să numeri pentru tine șapte sabate de ani, de șapte ori câte șapte ani; și timpul celor șapte sabate de ani să-ți fie de patruzeci și nouă de ani. Leviticul 25:8.

Construcția numerică de mijloc folosește încă o dată numărul „șapte”, dar nu numărul „șaptezeci”. Pasajul în care se află conține o binecuvântare pentru ascultare și, de asemenea, un blestem pentru neascultare. Binecuvântările eliberării robilor și restaurării pământului sunt puse în contrast cu blestemul de șapte ori, care este menționat de patru ori în capitolul douăzeci și șase din Leviticul. Binecuvântarea includea susținerea din partea Domnului în anii în care pământul se odihnea și o binecuvântare dublă în anul Jubileului, iar blestemul din capitolul douăzeci și șase este corespondentul, în avertizarea legământului din cele două capitole.

Construcția numerică din mijloc apare în Leviticul 25:8 („de șapte ori șapte ani”). Ea este imediat asociată cu judecata împătrită „de șapte ori” din Leviticul 26. Astfel, construcția numerică din mijloc reprezintă atât o binecuvântare, cât și un blestem, alcătuind o mărturie dublă în cartea Leviticul. Construcția numerică fie a binecuvântării, fie a blestemului Jubileului este plasată între judecata lui Lameh și identificarea de către Isus a limitei timpului de probă. Toate trei împreună identifică o limită de probă, care, atunci când se va încheia, va face să se manifeste o clasă care este binecuvântată și o clasă care este blestemată. Alfa și omega, reprezentând soliile primului și celui de-al treilea înger, identifică patru sute nouăzeci ca simbol al timpului de probă. Când aceasta este asociată cu blestemul sau binecuvântarea Jubileului, faptele devin importante pe măsură ce ne apropiem de studiul Ezechiel capitolul unu, versetul unu, care îl așază pe Ezechiel în al treizecilea an al celui de-al șaptesprezecelea ciclu jubiliar.

Acel ciclu jubiliar s-a încheiat la 22 octombrie 573 î.Hr. și a prefigurat nu doar 22 octombrie 1844, ci și legea duminicală care urmează să vină în curând. Ne aflăm acum în anul 2026, care este al patruzeci și șaptelea an al celui de-al șaptezecilea ciclu jubiliar. Acest ciclu jubiliar a fost prefigurat de cel de-al „șaptesprezecelea” ciclu jubiliar, când Ezechiel stătea în al treizecilea an. El stătea în templu, reprezentând pe cei o sută patruzeci și patru de mii care, prin credință, au intrat în Locul Preasfânt la sfârșitul judecății, așa cum au făcut cei credincioși după 22 octombrie 1844. A nu surprinde „faptul” privitor la locul în care se află Ezechiel în istoria profetică, în capitolul întâi și versetul întâi, înseamnă a-ți pierde „orientarea”.

După ce privește slava Domnului arătată lângă râul Chebar, Ezechiel este smerit până în țărână, asemenea lui Daniel, Isaia și Ioan. Apoi, toate cele patru exemple oferă elemente ale ungerii celor care urmează să vestească solia unei biserici care nu va vedea și nu va auzi.

Există șase date în cartea lui Ezechiel care se referă la Ierusalim. Am abordat anterior prima și ultima dată, găsite în capitolul unu, versetele unu și doi, iar apoi în capitolul patruzeci, versetul unu. Am abordat a doua dată, găsită în capitolul opt, versetul unu, dar numai în reprezentarea ei simbolică, fără a o plasa în legătură cu asediul și distrugerea Ierusalimului, iar întreaga carte se învâрте în jurul aceluia ax. Ierusalimul a fost distrus la sfârșitul anului 586/585 î.Hr. Iar în Ezechiel 33:21 sosește un fugar cu vestea căderii Ierusalimului.

Și s-a întâmplat în al doisprezecelea an al robiei noastre, în luna a zecea, în ziua a cincea a lunii, că unul care scăpase din Ierusalim a venit la mine, zicând: Cetatea a fost lovită. Și mâna Domnului fusese peste mine seara, înainte de venirea celui scăpat; și îmi deschisese gura, până când a venit la mine dimineața; și gura mi-a fost deschisă, și nu am mai fost mut. Ezechiel 33:21, 22.

În al doisprezecelea an, cetatea a fost lovită, iar atunci Ezechiel este liber să vorbească din propria sa inițiativă. Viziunea din Ezechiel, capitolul opt, a avut loc în al șaselea an, deci aproximativ cu șase ani înainte ca cetatea să fie lovită.

Și s-a întâmplat în anul al șaselea, în luna a șasea, în ziua a cincea a lunii, pe când ședeam în casa mea și bătrânii lui Iuda ședeau înaintea mea, că mâna Domnului Dumnezeu a căzut acolo peste mine. Ezechiel 8:1.

În anul următor, care era al șaptelea an, bătrânii l-au căutat pe Ezechiel ca să întrebe pe Domnul.

Și s-a întâmplat în al șaptelea an, în luna a cincea, în ziua a zecea a lunii, că unii dintre bătrânii lui Israel au venit să-L întrebe pe Domnul și au șezut înaintea mea. Ezechiel 20:1.

Apoi, în al nouălea an, a început asediul de un an și jumătate.

Din nou, în anul al nouălea, în luna a zecea, în ziua a zecea a lunii, cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: „Fiul omului, scrie-ți numele zilei, chiar al acestei zile: împăratul Babilonului s-a așezat împotriva Ierusalimului chiar în această zi.” Ezechiel 24:1, 2.

Fiecare dintre aceste date reprezintă repere specifice ale zilelor de pe urmă, căci Pavel spune că Israelul din vechime este o pildă pentru cei care trăiesc la sfârșitul lumii.

Și toate aceste lucruri li s-au întâmplat ca pilde și au fost scrise pentru avertizarea noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor. De aceea, cine crede că stă în picioare să ia seama să nu cadă. 1 Corinteni 10:11, 12.

Toate cele șase date care privesc Ierusalimul se află între prima dată din capitolul unu, versetul unu, și ultima dată găsită în capitolul patruzeci, versetul unu. Aceste două date marchează al cincilea an din capitolul unu, care a fost 592 î.Hr., și al douăzeci și cincilea an din capitolul patruzeci, care a fost 573 î.Hr. La nivelul „linie peste linie”, Ezechiel are o linie pentru Egipt, care include referința la Tir, și o linie pentru Ierusalim. Linia Egiptului are șapte repere directe (când este inclus Tirul), iar Ierusalimul are șase. Odată cu aceste două linii se află linia lui Iosia și al șaptesprezecelea ciclu jubiliar. Totuși, linia care este înfățișată fără o dată directă se găsește în capitolul patru, iar linia capitolului patru posedă mai multe dintre roțile pe care le-a văzut Ezechiel când a privit în Locul Preasfânt. Ea este, de asemenea, încărcată cu mai multe adevăruri simbolice.

430

Numărul patru sute treizeci reprezintă legământul veșnic, iar în capitolul patru Ezechiel este folosit de Domnul ca o parabolă vie, o parabolă care include numărul patru sute treizeci.

Tu, fiul omului, ia-ți o cărămidă, pune-o înaintea ta și zugrăvește pe ea cetatea, adică Ierusalimul. Apoi împresoară-o, zidește împotriva ei o întăritură, înalță împotriva ei un val de pământ, așază tabăra împotriva ei și pune berbeci de asalt împotriva ei de jur împrejur. Ia-ți apoi o tigaie de fier și pune-o ca un zid de fier între tine și cetate; îndreaptă-ți fața împotriva ei, și ea va fi asediată, iar tu o vei asedia. Aceasta să fie un semn pentru casa lui Israel. Culcă-te și pe partea ta stângă și pune asupra ei nelegiuirea casei lui Israel; după numărul zilelor în care vei sta culcat pe ea, le vei purta nelegiuirea. Căci Eu ți-am pus anii nelegiuirii lor după numărul zilelor: trei sute nouăzeci de zile; astfel vei purta nelegiuirea casei lui Israel. Și după ce le vei împlini, culcă-te din nou pe partea ta dreaptă și vei purta nelegiuirea casei lui Iuda patruzeci de zile: ți-am rânduit câte o zi pentru fiecare an. De aceea îți vei îndrepta fața spre asediul Ierusalimului, brațul tău va fi descoperit și vei proroci împotriva lui. Și iată, voi pune peste tine legături, ca să nu te poți întoarce de pe o parte pe alta, până vei sfârși zilele asediului tău. Ezechiel 4:1–8.

Asediul Ierusalimului, așa cum este ilustrat de Ezechiel, este un „semn”, tot așa cum asediul împotriva Ierusalimului adus de Cestius în anul 66. Comentând asupra identificării de către Isus a nimicirii Ierusalimului, sora White ne informează că împlinirea „directă” a nimicirii Ierusalimului se află în zilele din urmă. Semnul nimicirii asupra celor doi martori, reprezentați de Nebucadnețar și Cestius, identifică faptul că semnul asediului este semnul apropierii legii duminicale.

O zi pentru un an

În pasajul pe care îl analizăm vedem, de asemenea, referința biblică omega la regula principală a interpretării profetice a lui William Miller în mișcarea de temelie a mesajelor primului și celui de-al doilea înger. Alfa principiului o zi pentru un an era, de asemenea, un simbol omega, căci alfa principiului o zi pentru un an a fost enunțată în cartea Numeri ca a zecea și ultima probă, pe care Israel a căzut-o și, prin urmare, și-a atras moartea în pustie, de-a lungul celor patruzeci de ani ai pribegiei prin pustie.

Și copiii voștri vor rătăci în pustiu patruzeci de ani și vor purta desfrânările voastre, până când trupurile voastre moarte vor fi mistuite în pustiu. După numărul zilelor în care ați iscodit țara, adică patruzeci de zile, câte o zi pentru un an, vă veți purta nelegiuirile, adică patruzeci de ani, și veți cunoaște ruperea Mea de făgăduință. Eu, Domnul, am spus: așa voi face cu toată această adunare rea, care s-a strâns împotriva Mea: în pustiu acesta vor fi nimiciți și acolo vor muri. Numeri 14:33–35.

Implicațiile profetice potrivit cărora principiul o zi pentru un an este identificat în răzvrătirea finală a procesului de testare în zece pași, care începe la trecerea Mării Roșii, și potrivit cărora același principiu este din nou proclamat când Ierusalimul urmează să fie asediat și distrus trebuie să fie înțelese și aplicate pasajului pe care îl analizăm, la fel ca semnificația faptului că „asediul” este „semnul”.

Linia istoriei care este adusă laolaltă atunci când este folosit „asediul” Ierusalimului ca semn trebuie recunoscută, căci acesta devine, ca să spunem așa, o „osie”, iar, în mod metaforic, semnul asediului are atașate de el multe spițe. Semnul asediului este, poate, cel mai important pasaj din Ezechiel, iar semnul îi îngăduie Leului din seminția lui Iuda să aducă desăvârșire din ceea ce i s-a părut mai întâi lui Ezechiel a fi confuzie. „Semnul” asediului, principiul un an pentru o zi și liniile profetice aduse laolaltă prin asediu trebuie să fie luate în considerare în contextul în care patru sute treizeci reprezintă legământul veșnic.

Legământul

Și i-a zis lui Abram: Să știi cu siguranță că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu este a lor și le va sluji; iar aceștia îi vor asupri patru sute de ani. Geneza 15:13.

Domnul a încheiat legământ cu Avraam printr-un proces în trei etape, iar prima dintre aceste trei etape a inclus profeția că urmașii lui Avraam aveau să fie robi în Egipt timp de patru sute de ani. În a doua etapă, lui Avraam i-a fost dat ritul circumciziei, iar a treia etapă a fost jertfirea lui Isaac pe Muntele Moria. Patru sute de ani au fost identificați în alfa celor trei etape pe care Domnul le-a parcurs în ridicarea și intrarea în legământ cu un popor ales. Acel popor ales al legământului a fost

divorțat de Dumnezeu la uciderea cu pietre a lui Ștefan, în anul 34, iar după aceea Pavel, apostolul ales pentru neamuri, a identificat acei patru sute de ani ca fiind — patru sute treizeci de ani.

Și spun aceasta: legământul întărit mai înainte de Dumnezeu în Hristos, legea, venită după patru sute treizeci de ani, nu-l poate desființa, astfel încât să facă făgăduința fără efect. Geneza 3:17.

Numărul care reprezintă legământul este patru sute treizeci, însă cei doi martori, Avraam și Saul, cărora li s-au schimbat numele în Avraam și, respectiv, Pavel, indică două perioade distincte care alcătuiesc numărul întreg de patru sute treizeci. Când Dumnezeu schimbă numele unui suflet, aceasta este un simbol al unei relații de legământ între acel suflet și Dumnezeu. Cei patru sute treizeci de ani sunt, așadar, o sumă rezultată din adunarea a două numere distincte, ca în cazul celor patru sute ai lui Avraam și al adăugirii de treizeci în cazul lui Pavel. Ezechiel a stat culcat pe partea stângă trei sute nouăzeci de zile, iar apoi pe partea dreaptă patruzeci de zile, identificând două numere al căror total este de patru sute treizeci.

În capitolul unsprezece din Geneza, legământul morții care a fost adus imediat după potop prin răzvrătirea lui Nimrod evidențiază deosebirea dintre două legăminte. Elementele turnului Babel mărturisesc despre un popor al unui legământ satanic de mântuire prin sine însuși, care urma să fie judecat și împrăștiat. În același capitol, genealogia evreilor este introdusă prin nașterea lui Eber, marcând începutul unui popor ales pentru a reprezenta legământul vieții, în contrast cu legământul morții al lui Nimrod.

Și Eber a trăit treizeci și patru de ani și a născut pe Peleg; și Eber a trăit, după ce l-a născut pe Peleg, patru sute treizeci de ani și a născut fii și fiice. Și Peleg a trăit treizeci de ani și a născut pe Reu. Geneza 11:16–18.

În capitolul zece din Geneza, Eber și Peleg sunt menționați pentru prima dată.

Și lui Eber i s-au născut doi fii: numele unuia era Peleg; căci în zilele lui s-a împărțit pământul; iar numele fratelui său era Ioktan. Geneza 10:25.

Peleg înseamnă despărțire sau scindare, iar în zilele lui Peleg împărțirea a două clase de oameni ai legământului este marcată de istoria turnului Babel și de răzvrătirea lui Nimrod. Eber a trăit până la vârsta de patru sute șizeci și patru de ani, dar după ce s-a născut Peleg (despărțire) a mai trăit patru sute treizeci de ani. Fiecare fapt își are semnificația sa, iar patru sute treizeci este numărul pe care Pavel îl atribuie profeției legământului făcut lui Avraam. Deși numărul patru sute treizeci este identificat cu viața lui Eber după nașterea lui Peleg, primii treizeci și patru de ani ai vieții lui sunt redați ca „patru și treizeci de ani”, care, desigur, înseamnă treizeci și patru de ani, dar în simpla exprimare a acestor treizeci și patru de ani se citește „patru” și „treizeci” (430). Apoi au urmat patru sute treizeci, apoi prima exprimare a vieții lui Peleg este „treizeci”.

Eber este rădăcina numelui „evreu” și aceasta este prima mențiune a evreilor, care urmau să fie poporul ales al legământului. Eber înseamnă „a trece dincolo”, prefigurând astfel poporul legământului, care trece din pământ la noul pământ, așa cum au făcut copiii lui Avraam când au trecut Marea Roșie spre Țara Făgăduită. Rătăcirea de patruzeci de ani în pustie a împiedicat acea

trecere, dar la sfârșitul celor patruzeci de ani ei au trecut Iordanul spre Țara Făgăduită, prefigurând astfel trecerea finală a poporului lui Dumnezeu. Peleg reprezintă perioada istorică în care împărțirea omenirii în două popoare ale legământului a avut loc pentru întâia dată la turnul lui Nimrod. Simbolul legământului morții al lui Nimrod este confuzia, iar simbolul legământului vieții al evreilor îl constituie cei patru sute treizeci de ani ai vieții lui Eber înainte de împărțirea reprezentată de Peleg. Numele Peleg marchează, de asemenea, un adevăr numeric simbolic, căci cei patru sute treizeci de ani ai lui Eber sunt împărțiți în două numere, iar Peleg reprezintă o distincție între patru sute și numărul treizeci.

Patru sute treizeci are două părți. Cei patru sute de ani ai legământului lui Avraam, împreună cu cei treizeci de ani suplimentari indicați de Pavel. Creșterea cunoștinței care produce învierea finală a poporului lui Dumnezeu este reprezentată în capitolul doisprezece din Daniel, unde simbolul în două părți al legământului veșnic este identificat în mod specific și este prezentat în versetele 9/11.

Și el a zis: „Du-te, Daniele, căci cuvintele sunt închise și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și încercați; dar cei răi vor face răul; și niciunul dintre cei răi nu va înțelege; însă cei înțelepți vor înțelege. Și de la vremea când jertfa necurmată va fi înlăturată și va fi așezată urâciunea pustiirii, vor fi o mie două sute nouăzeci de zile.” Daniel 12:9–11.

Desigilarea finală, care produce un proces de punere la încercare în trei etape, reprezentat în versetul zece prin expresiile „curățiți, și făcuți albi, și încercați”, este asociată cu cei o mie două sute nouăzeci de ani. Înțelegerea pionierilor asupra versetului este că îndepărtarea rezistenței păgânismului în 508 a început un proces de treizeci de ani care a condus la instaurarea papalității, în 538, ca a cincea împărăție a profeției biblice, care apoi a domnit ca a cincea împărăție a profeției biblice până când cei o mie două sute șaiszeci de ani s-au încheiat în 1798. Cei treizeci de ani de la 508 până la 538 sunt reprezentați, de asemenea, de Pavel, în 2 Tesaloniceni, ca o „lepădare de credință” care trebuie să vină mai întâi.

În 2 Tesaloniceni, subiectul este relația dintre Roma păgână și Roma papală, respectiv a patra și a cincea împărăție a profeției. În acest capitol din Tesaloniceni, William Miller a descoperit că „necurmatul” din cartea lui Daniel reprezenta Roma păgână, iar Miller a mai descoperit că „necurmatul” din Daniel era întotdeauna prezentat în legătură cu urâciunea sau nelegiuirea pustiirii. Urâciunea și nelegiuirea pustiirii din cartea lui Daniel reprezintă ceea ce Ioan identifică în cartea Apocalipsei drept icoana fiarei și semnul fiarei, respectiv.

William Miller și-a întemeiat cea mai mare parte, dacă nu toate, aplicațiile sale profetice pe identificarea a două puteri pustiitoare, reprezentate ca „necurmatul” (Roma păgână) și a doua putere pustiitoare, care este exprimată în două feluri: ca nelegiuirea pustiirii (combinarea bisericii cu statul), în Apocalipsa — ca chipul fiarei (structura profetică papală), și urâciunea pustiirii (închinarea la soare), în Apocalipsa — ca semnul fiarei. Înțelegerea pe care Miller a derivat-o din prezentarea lui Pavel din 2 Tesaloniceni a fost o înțelegere fundamentală principală pentru Miller, care este simbolul temeliiilor adventismului. Pavel afirmă că aceia care nu iubesc adevărul prezentat în capitolul doi din 2 Tesaloniceni sunt aceia care primesc o lucrare de rătăcire puternică.

În cele trei versete ale lui Daniel (Daniel 12:9–11), înțelegerea simbolică din zilele de pe urmă nu poate include aplicarea timpului, căci, începând cu 22 octombrie 1844, aplicarea timpului profetic nu mai este valabilă. Versetele 9/11 reprezintă două perioade distincte de treizeci de ani și de o mie două sute șaizeci de ani. Numărul patruzeci și numărul o mie două sute șaizeci sunt amândouă simboluri ale unei pustii profetice și, din punct de vedere profetic, sunt interschimbabile. Prin urmare, o mie două sute șaizeci poate fi înțeles ca patruzeci, iar patruzeci este zeciuală din patru sute. Versetele 9/11 simbolizează numărul legământului celui veșnic, așa cum este reprezentat de patru sute (Avraam) în legătură cu treizeci (Pavel). „Pustia” reprezentată de „o mie două sute șaizeci” corespunde unei „pustii” de „patruzeci”, iar patru este o zeciuală din patru sute. Treizeci este treizeci. Patru sute treizeci rezultă prin adăugarea numărului patru sute la numărul treizeci, care, în capitolul patru din Ezechiel, este reprezentat ca trei sute nouăzeci adăugat la numărul patruzeci.

Versetele 9/11 din capitolul doisprezece reprezintă mijlocul a trei perioade profetice din capitol și sunt un simbol al legământului celui veșnic care este desigilat în zilele de pe urmă. Desigilarea semnificației celor patru sute treizeci în zilele de pe urmă este adusă la îndeplinire în capitolul patru din Ezechiel.

Leul din seminția lui Iuda desigilează acum solia finală de avertizare pentru aceia care, prin credință, au intrat în Locul Preasfânt împreună cu Ezechiel, Ioan, Daniel și Isaia. Acel adevăr este descoperit în legătură cu înălțarea acelora reprezentați nu doar ca proscrisii lui Israel, ci și ca steagul celor o sută patruzeci și patru de mii. Acel adevăr este așezat în contextul legământului reprezentat de cei patru sute de ani ai lui Avraam, în legătură cu legământul reprezentat de cei treizeci de ani ai lui Pavel. Acel adevăr este prezentat în versetele 9/11 din Daniel 12, care reprezintă mijlocul a trei perioade simbolice, care au fost înțelese corect de milleriți. Adevărul din mijlocul 9/11, care este desigilat în Daniel 12, este reprezentat în cele trei sute nouăzeci de zile și patruzeci de zile ale lui Ezechiel. Aceste zile îi sunt descoperite lui Ezechiel în al trezecilea an al celui de-al șaptesprezecelea ciclu jubiliar, iar Ezechiel, ca preot, reprezintă preoția celor o sută patruzeci și patru de mii, care se află în testul de mijloc, dintre trei teste.

Ezechiel este marcat în cadrul testului templului în „ziua a cincea” a „lunii a patra”, care, în istoria millerită, a marcat chiar mijlocul („la jumătate”) al lunilor a șaptea care au început la prima dezamăgire din 19 aprilie 1844 și s-au încheiat la 22 octombrie din același an.

„În vara anului 1844, la jumătatea intervalului dintre timpul când se crezuse mai întâi că cele 2300 de zile aveau să se încheie și toamna aceluiași an, până la care s-a descoperit ulterior că se întindeau, solia a fost vestită chiar în cuvintele Scripturii: «Iată, Mirele vine!»” Tragedia veacurilor, 398.

21 iulie 1844 se afla la mijlocul celor șapte luni sacre, iar la acea dată Samuel Snow se afla la Tabernacolul din Boston, prezentând solia sa despre Strigătul de la miezul nopții. Acolo, pentru prima dată într-o prezentare publică, el „a proclamat chiar în cuvintele Scripturii: «Iată, Mirele vine!»” Noi stăm acum, în mod simbolic, împreună cu Ezechiel în Tabernacolul din Boston, cu puțin înainte ca înălțarea solilor strigătului de la miezul nopții să pornească asemenea unui val

urias. Procesul profetic al înălțării steagului este reprezentat în linia profetică a Islamului din Apocalipsa, capitolul nouă. Ezechiel, capitolul patru, oferă al doilea martor și concluzia acelei profeții de trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile, și face aceasta în capitolul patru.

Vom continua aceste lucruri în articolul următor.